

Lægemidlerne, idet der ved Medicinaltafstens Fastsættelse maatte tages Hensyn til at lævne Apotekerne et godt Udfomme, ligesom den ligeledes muligens kunde indvirke skadeligt paa Medicamenternes Godhed ved at fornindstke Apotekernes Evne til at skaffe sig Varer af bedste Kvalitet og i ønskelig Mængde. Endelig fandt Rancelliet det ogsaa betænkeligt, at under de foreliggende Forhold kun den formuende kunde komme i Besiddelse af et Apotek, medens Kundskab og Dygtighed ikke kunde komme til at gøre sig gældende i jævnbyrdigt Maal.

Rancelliet fandt som Følge af disse Betragtninger Anledning til fra det kongelige Sundhedskollegium at indhente Betænkning i Sagen. Betænkningen udviste en skarp Modstætning mellem Kollegiets lægekyndige og farmaceutiske Medlemmer. De sidste fremhævede, at det vilde være forbundet med et betydeligt Tab for de bestaaende Apotekere, om Friheden til at overdrage deres Apoteker til andre blev dem betagen, hvad der ogsaa vilde stride mod Ret og Billighed, efter som Apotekerne, selv om Oprindelsen til og det virkelige Omfang af de paagældende Rettigheder nu i mange Tilfælde ikke kunde oplyses, i umindelige Tider havde været betragtede som reelle Rettigheder o: som Genstand for et frit Køb og Salg. Lovgivningens og Administrationens Udtalelser herom vare efter de farmaceutiske Medlemmers Formening ikke imod, men støttede snarere dette Resultat, og i alt Fald kunde vedkommende i de Tilfælde, hvor den reelle Ret ikke maatte kunne dokumenteres ved selve den meddelte Bevillings Indhold, paaberaabe sig en lang Tids ubestridte Hævd som Hjemmel for sin Ret. For øvrigt gav Apotekernes Tilstand her i Landet ikke Anledning til Klage, og af den Grund kunde altsaa en Forandring ikke anses ønskelig, lige saa lidt som en saadan kunde begrundes ved, at Medicinen her i Landet var for dyr, idet den tvertimod snarere var billigere end i de Lande, hvor Medicamenthandelen var fri. Hvis alle Apoteker bleve rent personlige, vilde Besidderne af samme ikke have Interesse i at anvende Bekostning paa Officinet og Vareforraadet, efter som Værdien af Apoteket vilde blive ganske usikker, ligesom det af denne Grund ogsaa kunde blive vanskeligt for Apotekerne at skaffe sig den ønskelige Kredit. Man kunde ganske vist ved at affkaffe de reelle Privilegier aabne Udgang til at blive Apoteker for nogle enkelte mindre formuende; men det var klart, at formuende stedse vilde have en lettere Udgang til at etablere sig, og at Formuens prædominerende Indflydelse altsaa ikke ganske kunde stænges ude.

Sundhedskollegiets lægekyndige Medlemmer mente derimod, at den hidtil fulgte Fremgangsmaade med Apotekerprivilegiernes Meddelelse trængte til en indgribende Forbedring, og for at aabne Mulighed for en saadan foreslog de, at de reelle Privilegier skulde affkaffes og afløses af lutter personlige, ikkun for den enkelte gyldige Bevillinger. Til dette Djemed skulde Værdien af de bestaaende reelle Privilegier udfindes ved Takstation og derefter udbetales Indehaverne. Midlerne til denne Indløsning af de reelle Privilegiers Værdi skulde i Overensstemmelse med et nogle Aar tidligere i Sverig fremsat Forslag tilvejebringes ved en Amortisationsfond. Da det svenske Forslag, i Henhold til hvilket det af Kollegiets lægekyndige Medlemmer stillede Forslag var udarbejdet, vil findes omtalt nedenfor, findes der ikke Anledning til her at komme nærmere ind paa det danske Forslag. Det skal kun bemærkes, at Amortisationen efter Forslaget var